

Runoja.

ALEKSANDRA KOLLONTAYLLE

Jo Suomen työmies herää ja hieroo silmiään,
Hän oli nähnyt unta, niin suloist', ihanaa :
Hän tunsi uuden voiman ja uuteen elämään
Jo kulki tietä uutta ja vallan valoisaa.

Oi, kauan nälkä järsi ja kolkko elon tie
Ja kurjalt' näytti kaikki, ei toivon kipinää,
Oi, alas painui mieli, se kaiken tarmon vie
Ja kaikki aatteet sielun se mustiks' synkistää.

Mut nyt hän näki naisen, mi hohteess' auringon
Tien voittoon hälle näytti ja virkkoi kehottain :
Sä, orja Suomen, nouse ja käyös taistohon,
Kaikk' elo tääll' on taisto ja siinä voitto vain.

Kas, tässä sulle annan mä asees mahtavan,
Mi sinut auttaa sorross' ja tuskiss', huolissais,
Lyö sillä maahan pomo tuon riiston painavan,
Se kyllä tieltäs sorron jo Tuoneen upottais.

Ja asees kumman työnsi hän miehen kätehen.
Sen hioo tämä sitte ja kärjen teroittaa
Hän kumppaneitten kanssa nyt taistoss' käyttää sen
Ja voiton toisen jälkeen hän vainoojaltaan saa.

Mut nainen, joka antoi tuon asees vereksen,
Se loistotähti aina on hänen taivaallaan,
Mi kirkkaass' valoss' tuikkii, sytyttää sydämmen.
Ja tähteens katsoo aina työläinen Suomenmaan.
Työn Juhla 1911.